

[Formanden.]

ren fremsendt skriftlig besvarelse af et af medlem af folketinget Wilhjelm stillet spørgsmål (nr. 196).

Med skrivelse af 18. juni har arbejdsministeren fremsendt skriftlig besvarelse af et af medlem af folketinget Kurt Hansen stillet spørgsmål (nr. 195).

Med skrivelse af 19. juni har boligministeren fremsendt skriftlig besvarelse af et af medlem af folketinget Kaj Poulsen stillet spørgsmål (nr. 183).

Med skrivelse af 19. juni har indenrigsministeren fremsendt skriftlig besvarelse af et af medlem af folketinget Henning Jensen stillet spørgsmål (nr. 209).

Spørgsmålene og besvarelserne vil blive optaget i Folketingstidende.

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Kaj Poulsen* (S) til boligministeren (6. juni 1975):

„Hvorledes vil ministeren sikre sig, at bestemmelserne i lejelovens § 44, stk. 2, overholdes, således at det kun bliver brændselsforbruget i varmeperioderne, der opføres i varmeregnskabet i boliger, hvor varmen leveres af kommunale eller privatejede varmegværker?“

(Spm. nr. 183).

Begrundelse.

En del kommuner køber spildvarme af elværker og videresælger den med avance, således at der ud over til selve driftsomkostningerne for værket også kan være overskud til nedsættelse af den direkte kommunale beskatning.

Boligminister *Helge Nielsens* svar (19. juni 1975):

Fjernvarmegværkernes regninger for leverancer af fjernvarme har normalt ikke hidtil været specificeret således, at udlejeren på grundlag heraf kan foretage den i lejelovens § 44, stk. 2, krævede opdeling i brændselsudgifter og andre varmeudgifter.

Lejeloven kan næppe siges at medføre en pligt for varmegværkerne til at foretage en

opsplitning af den samlede varmepris i brændselsudgifter og andre udgifter.

Udlejernes mulighed for at foretage en korrekt opsplitning beror således på, om de pågældende varmegværker er villige til at foretage den nødvendige specifikation af deres regning.

En sådan specifikation kan bevirke — især i en indkørfase — en ret væsentlig meradministration for varmegværkerne.

Udskillelse af, hvad der kan henføres til brændselsudgifter, kan endvidere indebære visse afgrænsningsproblemer. F. eks. kan det diskuteres, hvorvidt udgifter vedrørende ledningsnettet skal henføres til brændselsudgifter ud fra en betragtning om, at der f. eks. i olieprisen ved levering til en centralfyret ejendom er indeholdt transportudgifter, der kan sidestilles med udgifter til distribution af fjernvarme gennem ledningsnettet.

Endelig er det ikke muligt for varmegværkerne at foretage en udskillelse af brændselsudgifter i de tilfælde, hvor fjernvarmeleverancen er baseret på, at varmegværket køber spildvarme fra elektricitetsværker eller forbrændingsanstalter.

Hvis varmegværkerne er villige til — bortset fra de tilfælde, hvor fjernvarmeleverancen er baseret på køb af spildvarme — at foretage en udskillelse af brændselsudgiften efter ensartede retningslinjer, vil resultatet alligevel blive, at brændselsudgiften vil udgøre en forskellig andel af den samlede varmepris for de forskellige værker afhængig af — ud over brændselsprisen — værkets finansiering, kundekredsens koncentration m. v.

Dette kan forekomme uheldigt ud fra det synspunkt, at lejerne bliver uensartet stillet på grund af forhold, de ikke har indflydelse på.

Da fjernvarmegværkerne i visse tilfælde (spildvarme) ikke kan foretage en udskillelse af brændselsudgiften fra den samlede varmepris, da dette i øvrigt kan være administrativt besværligt og udgiftkrævende, og da en sådan udskillelse vil give uensartede resultater, vil det nok være den mest hensigtsmæssige løsning på problemet at åbne adgang for udlejeren i ejendomme med fjernvarme, hvor der ikke fra varmegværket foreligger en specifikation, der umiddelbart muliggør en udskillelse af brændselsudgiften, til at fordele den samlede varmeudgift